Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 5 Αὐγούστου 1893. ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 88

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΛΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 19
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένας.

[Συνέχεια]

— Ξεύρει κανεὶς ἐδῶ μέσα τί ὥρα εἶναι; εἶπεν.

Ἐν ἐκκρεμὲς ἦτο προσκεκολλημένον εἰς τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἦτο κατεστραμμένον· σφαῖρα παιγνιδίου ἐκτὸς ἄλλων, εἶχε θραύσει τὰς βελόνας.

— Πάω νὰ ἰδῶ εἰς τῆς θυρωροῦ, εἶπε μία τῶν μικροτέρων κορασίδων.

Κι' αὐτὸς ὁ Ζαβακὸς ποῦ δὲν ἦλθεν ἀκόμη! ἔχω σπαθιὰ 'ς τὴν κοιλιά! διότι ἐφάγαμεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ πρόγευμα μοῦ φαίνεται.

Δὲν εἶχον τελείως προγευματίσει ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι θὰ ἐδείπνουν ἐνωρὶς καὶ μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν.

Καὶ ἔπρεπε νὰ φάγωσιν ἐνωρίς, πρὸς χάριν τῆς ποιουμένης τὰς ἀπαρχάς της, διότι εἶχον μίαν τοιαύτην ἐν τῷ οἴκῳ.

— Μπά! εἶπεν ὁ Σερβῖνος, κρατῶν μὲ τὰς χεῖρας τὸν στόμαχόν του· μᾶς φθάνουν εἰς τὸ στοφάτο!

— Νά τους! ἐφώνησεν αἴφνης ἡ Τερέζα, ἐλᾶτε λοιπόν!

Ὁ Σερβῖνος ἀνέπνευσεν.

— Οὔφ! εἶπε, θὰ σᾶς κρεμάσωμεν τὸ κουτάλι!

Δύο ἄτομα εἰσῆλθον τῳόντι ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, γέρων τις καὶ μία νεᾶνις.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο ἰσχνός, ὁ ἥμισυς σχεδὸν τοῦ κυρίου Σεραφεὶμ καὶ τοῦ Ρομπινώ, οἵτινες ἐν τούτοις ἦσαν ἰσχνότατοι, ὑψηλὸς καὶ ὀστεώδης ὡς κλαρινέτο.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο γωνιῶδες, τὰ μῆλα τοῦ προσώπου ἐξήρχοντο μεμβρανώδη πλήρη ρυτίδων καὶ κατεστραμμένα, μόνον δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ τὰς μιξοπολίους ὀφρῦς του, ἔλαμπον παραδόξως· ἡ πυκνὴ κόμη του προσεκολλᾶτο ἐπὶ τοῦ εὐρέως ἀλλὰ χαμηλοῦ μετώπου του, ἡ κάτω σιαγὼν προεῖχεν ὀλίγον.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ σύνολον αὐτοῦ καί τοι δύσμορφον ἦτο συμπαθέστατον πράγματι.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο τυχαῖος.

Ἐν αὐτῷ διέκρινέ τις ἄνθρωπον θελήσεως καὶ δραστηριότητος ἐκτάκτου καὶ κατὰ καιροὺς διεφαίνοντο ἐν αὐτῷ διαλάμψεις ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως.

Ἡ νεᾶνις, ἥτις ἥπετο αὐτοῦ, ἦτο αὐτὴ αὕτη ἡ ποίησις.

Λευκὴ ὡς καθαρὰ σελήνη, ἐλαφρὰ καὶ ξανθή, εἶχεν ἀνάστημα μέτριον, ἀλλὰ θαυμασίως καλοκαμωμένον, ἐφαίνετο δὲ τόσον γλυκεῖα αὐτή, ὅσον ὁ γέρων ἔπρεπε νὰ ἦτο ἐπίμονος καὶ δεσποτικός.

Οἱ ὀφθαλμοί της προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ πεφοβισμένοι καὶ δειλοί.

Ἡ ἐνδυμασία αὐτῆς ἦτο ἐκτάκτως ἁπλῆ ὡς τὰς τῶν ἐργαζομένων ἐν τοῖς καταστήμασιν.

Αἰσθὴς ἐκ μαύρου ταφτὰ τετριμμένη, ἄνευ κοσμημάτων, ἐπανωφόριον βραχὺ ἐρριμένον ἐπὶ τῶν ὤμων της, καὶ τυρολικὸς πῖλος, μέλας ὡς ἡ λοιπὴ ἐνδυμασία αὐτῆς.

Μόλις εἰσῆλθε, περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν πέντε δεσποινίδων Σερβίνου, αἵτινες τὴν ἔσυρον καὶ τὴν ἐπλήρουν θωπειῶν, ἐνῷ ὁ γλύπτης ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γέροντα, κραυγάζων στεντορείως:

— Χαῖρε κύριε Ζαβακέ, ὁ ἐνδοξότερος τῶν κλασικῶν χοροδιδασκάλων, ὁ ἀληθὴς μήστωρ τῶν χορευτριῶν καὶ ὁ κάτοχος πάντων τῶν πλεονεκτημάτων!

Ὁ γέρων ἐμειδίασε πατρικῶς.

— Ναί, εἶπεν, ἀλλ' ὁ φοῖνιξ οὗτος, βαρύνεται μὲ πλεόνασμα ἑξήκοντα ὁλοκλήρων ἐτῶν καὶ δὲν ἀναγεννᾶται πλέον ἐκ τῆς τέφρας του!

— Ἀλλά, ἐπρόσθεσε δεικνύων τὴν νεάνιδα, δὲν λυποῦμαι ποσῶς· ἡ τελευταία μαθήτριά μου, θὰ ὑπάρξῃ ἡ δόξα μου!

Πέριξ τῆς νεάνιδος ἐφλυάρουν αἱ θυγατέρες τοῦ Σερβίνου, ὡς τετερίζουσι τὰ πτηνὰ τὴν ἄνοιξιν ὑπὸ τὸ δροσερὸν φύλλωμα τῶν δένδρων.

— Καὶ τρομάζεις!

— Ἄ! νάμουν ἐγὼ 'ς τὴ θέσι σου τί δόξα!

— Ἰωάννα! εἶπεν ἡ μήτηρ των, μὲ τόνον ἐπιπλήξεως.

— Ναί, τί φόβος! ἐπανέλαβεν ἡ Τερέζα.

— Λέγουν ὅτι θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος τόρα, εἶπεν ἡ μικρά, καὶ τί χαλασμός!

— Ἰωάννα, ἐπανέλαβεν ἡ μήτηρ της, κατέστης ἀνυπόφορος.

Ἀλλ' ἡ παρατήρησις ἀπέβη ἀλυσιτελής.

Ἡ Ἰωάννα ἐστράφη περὶ ἑαυτὴν καὶ ἐλθοῦσα ἠσπάσθη τὴν Βενεδέττην.

— Μὴ θυμώνῃς, μικρὴ μανοῦλα, εἶπε.

— Ἄ! ἐκεῖνα τὰ φῶτα εἰς τὸ προσκήνιον, πῶς θὰ σὲ θαμβώνουν, καὶ ἔπειτα ὅλα τὰ δίοπτρα ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος σου! ἔλεγεν ἡ πρωτότοκος.

— Ἡ Ροζίτα εἶναι γενναία.

— Ἂς ἦναι· θὰ συγκρατηθῇ μάχη, καὶ ὅσον γενναῖος ἂν ἦναί τις θὰ ταραχθῇ ὁρμῶν πρὸς τὸ πῦρ.

— Ἄγωμεν εἰς τὸ τραπέζι! διέταξεν ὁ γλύπτης.

Καὶ τότε, ὅπως συμβαίνῃ εἰς τὰ θέατρα, θύρα πρὸς τὸ βάθος τοῦ γραφείου ἠνεῴγη

ὁλόκληρος καὶ αἱ δεσποσύναι Σερβίνου βοηθούμεναι ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας, νέας Πικαρδῆς, ὑψηλῆς καὶ εὐρώστου, ὤθησαν εἰς τὸ μέσον, μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀγαλματίων προτομῶν καὶ σχεδιαγραμμάτων, στρογγύλην τράπεζαν, πλήρη τῶν παραδοξοτέρων ἀγγείων, ἐξ ὅσων ποτὲ οἰκογένεια μετεχειρίσθη εἰς παρομοίαν περίστασιν.

Ποτήρια, ἀνόμοια καθ' ὁλοκληρίαν τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, κύπελα πάσης ἐθνικότητος, κύαθοι (μαστραπάδες) παράδοξοι καὶ πρὸ πάντων ραγισμέναι, παροψίδες τετριμμέναι τῆς Σιέννης, τοῦ Ρουὲν ἢ καὶ ἀλλαχόθεν, ἐκ πηλοῦ, ἐκ χώματος λεπτοτέρου καὶ ἐκ πορσελάνης· πλῆθος ἀγγείων ἀχρήστων, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀρχικὴ χρῆσις ἦτο παράβολος.

Ἡ σοῦπα ἤχνιζεν ἐντὸς λοπάδος, ἥτις ἄλλοτε θὰ ἦτο ἀλατοθήκη, ἂν δὲν εἶχε χρησιμεύσει ὡς γαστροστάτης.

Τὰ ἑτερόκλητα ταῦτα ἀντικείμενα, οὐδόλως ἐστενοχώρησαν τὰς δεσποινίδας Σερβίνου, αἵτινες ἐρρίφθησαν μετὰ ὀρέξεως εἰς τὸ φαγητὸν ἕνεκα τῆς ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐκείνης νηστείας, τοῦ θορύβου καὶ τῶν γελώτων. Ἐφαίνοντο πραγματικῶς εὐτυχεῖς.

Καὶ ἦσαν τῷ ὄντι τοιαῦται!

Παρετήρησαν κατὰ πρῶτον ὅτι ἔλειπε τὸ ἅλας καὶ ὅτι ἐλησμόνησαν τὸν οἶνον, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο εὔκολον νὰ διορθωθῇ.

Ἡ Ἰωάννα ἠγέρθη ὡραία, μὲ τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς τὴν φέρουσαν περιλαίμιον ἐρυθροῦν μὲ πτυχὰς καὶ εἰς ἓν νεῦμα τῆς πρωτοτόκου, ἔτρεξε εἰς εἶδός τι ἐρμαρίου καὶ μετεκομίσατο ἐκεῖθεν τρεῖς φιάλας ἀποτροπαίου ποτοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ γλύπτης εὐηρεστεῖτο νὰ βαπτίσῃ ὡς ποτὲ ὁ Ροβινὼ εἰς τὸν «Πράσινον Κόνικλον», μὲ τὸ ἔνδοξον ὄνομα Σαμπερτὲν καὶ Σατὼ-Μαργώ.

Εἰς τὴν συνοικίαν οὐδένα ἐξέπληττον αἱ ἰδιοτροπίαι τῶν Σερβέν.

Ἡ οἰκογένεια ἦτον ἐκεῖ γνωστή.

Ἡ γλυκεῖα ἀπάθεια τῆς ἀγνώστου, ἀντέκειτο, πρὸς τὴν ἀφέλειαν, τοὺς ἀνδρικοὺς τρόπους καὶ τὰ θορυβώδη διαβήματα τῶν περικυκλούντων αὐτήν.

Ὅτε ὁ θόρυβος τῶν καχλιαρίων ἔπαυσε ξύων τὸ βάθος τῶν διανθῶν παροψίδων, ἐγένετο μικρὰ παῦσις.

Τὸ στοφάτο ἐβράδυνε.

— Τώρα τὸ πρῶτον, δεσποινίς, ἔρχεσθε εἰς τὸ Παρίσι; ἠρώτησεν ὁ γλύπτης τὴν νεάνιδα.

Ἀντ' αὐτῆς ἀπήντησεν ὁ γέρων:

— Μάλιστα· ἡ Ροζίτα μόνον εἰς τὸ Μιλάνον ἐχόρευσε.

— Καὶ ποῦ ἐγεννήθητε;

Ἡ Ροζίνα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς.

— Δὲν ἠξεύρω, εἶπε.

Τοῦτο ἤρκεσεν, ὅπως κραυγάσωσι πάντες ἐν τῇ τραπέζῃ.

Οἱ δέκα ὀφθαλμοὶ τῶν πέντε δεσποινίδων Σερβὲν προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν σαπφειρίνων ὀμμάτων τῆς ξένης.

— Ναί, ἀγνοῶ ποῦ ἐγεννήθην, ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

— Ἀλλ' οἱ γονεῖς σας;

— Δὲν τοὺς ἐγνώρισα.

— Εἶναι ἀληθὲς μυθιστόρημα, φιλτάτη, εἶπεν ἡ Τερέζα ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς της, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν πρωτότοκον ἀδελφήν της.

Ἀλλ' ἐκείνη διέμενε σκεπτική.

— Εἶναι δυνατόν! εἶπεν ὁ γλύπτης.

Ὁ γέρων ἐπενέβη.

— Ἀληθέστατον, εἶπε, δὲν τοὺς γνωρίζει.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ποῦ ἀνετράφης; εἶπεν ἀπόρως ἡ Ἰωάννα.

— Εἰς Σαρδηνίαν, καθὼς μοὶ εἶπον, παρὰ τῇ μητρί μου, πτωχῇ γυναικί, ἐπὶ δύο ἔτη. Ἡ μήτηρ μου κατῴκει φαίνεται ἄλλοτε εἰς Παρισίους. Τότε εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὴν πατρίδα της. Ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι ἄλλο τι παρὰ τὸ ὄρος, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται οἰκίσκος περιτριγυρισμένος ὑπὸ δένδρων· μίαν πρωΐαν ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν αἰφνηδίως χωρὶς ν' ἀφήσῃ τι καὶ ἐγὼ προσελήφθην ὑπὸ ὁμάδος ἀνθρώπων, οἵτινες περιφέρονται χορεύοντες ἢ κάμνοντες διάφορα ἄλλα παιγνίδια, τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας, ὅταν τοὺς ἀφῆκα ἤμην δεκαέτις.

— Ὦ, μὰ τοῦτο εἶναι παράδοξον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα ἔκπληκτος.

— Πῶς; ἔζησες λοιπὸν μὲ σαλτιμπάγκους, ἠρώτησεν ἡ Τερέζα.

— Φεῦ!

— Μέχρι τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας σου;

— Μάλιστα· καὶ πλέον ἴσως, διότι δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν μου.

— Καὶ τί ἔκαμνες ἐκεῖ;

Ἡ χονδρὴ Πικαρδὴ τοὺς διέκοψεν.

— Τὸ στοφάτο εἶναι ἕτοιμον! εἶπεν ὁ γλύπτης.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τοῦ στοφάτου ἡ εὐωδία, ἦτο ἱκανὴ νὰ περισπάσῃ τὴν ἐξαφθεῖσαν περιέργειαν τῶν κορασίδων, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἐγέννησε παρ' αὐταῖς ἡ διήγησις τῆς Ροζίτας.

— Τί ἔκαμνα; εἶπεν αὕτη μεθ' ἁπλότητος, ἐχόρευα!

Ἀλλ' ὁ διδάσκαλος αὐτῆς Ζαβακὸς ἀνεπήδησεν ἀμέσως ἐν τῇ ἕδρᾳ του.

— Ἐχόρευες, κόρη μου! ἐκραύγασε, μὴ προφέρῃς τὴν λέξιν ταύτην! ἐκεῖνο δὲν ἦτο χορός, ἦτο ἁπλῶς πηδήματα τελούμενα παρὰ πάντας τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· χορός, τὰ ἄρρυθμα ἐκεῖνα κινήματα! ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὡς νὰ ἔλεγες παραβάλλουσα τὴν ἀγροῖκον τοιχογραφίαν κομμωτοῦ τινος μεμακρυσμένου χωρίου μὲ μίαν ἀπὸ τὰς θείας ἐλαιογραφίας τοῦ Ραφαήλου. Ἡ εἰκών! καὶ τ' ἀκούω τοῦτο ὄχι ἀπὸ τὰ χονδροειδῆ χείλη βοεμοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἰδικά σου, κόρη μου!

Ἡ νεᾶνις τὸν παρετήρησε μειδιῶσα.

— Μὴ ὀργίζου, τῷ εἶπεν, ἠξεύρεις καλῶς ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ λυπήσω.

— Θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω ἐὰν μὲ ἱκανοποιήσῃς τὴν ἐσπέραν ταύτην· γνωρίζεις ὅτι ὁ γέρων διδάσκαλός σου εἶναι ὑπερήφανος διὰ σὲ καὶ θέλω ὥστε ν' ἀμαυρώσῃς τὰς ἐνδοξωτέρας χορεύτριας τοῦ κόσμου.

— Ὦ! θὰ τὰς ἀμαυρώσωμεν, ἐκραύγασεν ὁ γλύπτης, ὦ, μὰ τὸν Βάκχον, θὰ τὰς ἀμαυρώσωμεν!

Καὶ κενώσας ἰόχροά τινα οἶνον ἐντὸς παραδόξου καὶ δυσχρήστου ποτηρίου τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς.

Ἡ Ἰωάννα, ἥτις κατεβρόχθισε τὸ μερίδιόν της, ἤρξατο τονίζουσα τεμάχιόν τι μελοδράματος.

Ἡ προσοχὴ ὅμως δὲν ἐξέλιπε καὶ ἐνῷ μετὰ τὸ στοφάτο ἐπεριμένοντο τὰ μακαρόνια:

— Οὕτως, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἡ μεγαλειτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ Σερβέν, ἐπὶ τέλους ἐγκατέλειπες τοὺς βοεμούς σου, οἵτινες ἔπαιζον τὰ παράδοξα παιγνίδια καὶ ἵππευον τὰς σοφὰς Ἄρκτους;

— Μάλιστα· μετέβημεν εἰς Μιλάνον· ἐδίδοντο τότε εἰς τὰ προάστεια παραστάσεις τινὲς ὑπὸ σκηνὴν ἐπίτηδες στηθεῖσαν. Τότε ὁ καλὸς διδάσκαλός μου μὲ εἶδε, μὲ παρετήρησε καὶ μὲ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ.

— Τὴν ἠγόρασα, ἐπρόσθεσεν ὁ γέρων Ζαβακός, ἐπλήρωσα λύτρα διὰ νὰ κατορθώσω νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀγροίκων ἐκείνων, οἵτινες κατεῖχον θησαυρὸν τοιοῦτον καὶ ἠγνόουν ἐν τούτοις τὴν ἀξίαν του.

— Καὶ πόσον;

— Ἑξακοσίας λίρας.

— Ἑξακοσίας λίρας! ὅσον ἀξίζει εἰς ἀστήρ!

— Δὲν ἦτο ἀστήρ, ἀλλ' ἐμάντευσα ἐν αὐτῇ ἔκ τινων ἐνδείξεων, αἵτινες δὲν διέλαθον τὴν πεῖράν μου, στάσεις τινὰς ἐκπληττούσας με, καλαισθησίαν ἐξαίρετον, ἀκαταπόνητον πρὸς ἐργασίαν ζῆλον, καὶ τέλος, διὰ νὰ τὰ εἴπῃ τις ὅλα, ὑπῆρχε καὶ ἄλλη τις ἀφορμὴ δι' ἣν τὸ παιδίον ἐκεῖνο ὤφειλε νὰ θριαμβεύσῃ.

— Ποία;

— Τὸ σχῆμα, ἡ χάρις, ἡ ὑψίστη ἀξιοπρέπεια τοῦ ὕφους της!

Ἡ Ροζίτα ἐχαμήλωσεν αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τὰ ἐγκώμια ἐκεῖνα.

Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Πικαρδὴ ἔφερε τὰ μακαρόνια εἰς εὐρύχωρον παροψίδα προωρισμένην δι' ἰχθῦς, στενὴν καὶ μακράν, δυναμένην νὰ περιλάβῃ ἰχθὺν δύο πόδας μακρὸν ἐν πάσει ἀνέσει.

— Τί θεία εὐωδία, ἐκραύγασεν ὁ Σερβέν, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν προσφιλῆ ἡμῶν πατρίδα, φίλτατε Ζαβακό!

Ἀλλ' ὁ χοροδιδάσκαλος εἶχε πάρει τὸν κατήφορον εἰς διήγησιν, ὥστε δύσκολον ἦτο πλέον νὰ κρατηθῇ.

— Ἐμάντευσα εὐκόλως, ὅτι ἡ Ροζίτα εἰς χεῖρας ἐμπείρους ἤθελε κατασταθῆ καλλιτέχνις ἐκ τῶν σπανιωτάτων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐπέβαλα εἰς ἑαυτὸν ἕνα μόνον σκοπόν! εἶπον, Ζαβακέ, φίλε μου, πρέπει νὰ στέψῃς τὸ στάδιόν σου διὰ τελευταίου τινὸς κατορθώματος. Σὺ ἐφεῦρες τὴν Βόλσην, τὴν Σερένα, τὴν Μοζάνα καὶ τόσα ἄλλα, πρέπει νὰ ἀναδείξῃς καὶ μίαν χορεύτριαν, ἥτις θὰ ἐκπλήξῃ τὰ πλήθη καὶ θὰ θαμβώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῶν μᾶλλον ἀπίστων ὡς ἐκ τῆς ὑπερόχου μεθόδου· καὶ ἀφοσιώθην ὅλος εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς Ροζίτας· διῆλθον ὁλοκλήρους ἡμέρας διδάσκων εἰς αὐτὴν τὴν τέχνην ἐκείνην, ἥτις ἕλκει τὰς καρδίας, θαμβώνει τὰ ὄμματα καὶ μαλάσσει τὰς ψυχὰς τὰς μᾶλλον ἀ-

στάτους. Πόσους δὲν ἐδοκίμασα κόπους! Ἀλλ' ἀπεζημιώθην! Ὅταν τὸ πρῶτον ἐχόρευσεν εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου, ἐπληρώθην ὑπὸ τῶν χειροκροτημάτων, ἅτινα τὴν ἀνεκάλεσαν πολλάκις ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἅτινα ἦσαν τόσον δίκαια!

— Ἂς πίωμεν, διδάσκαλε, ὑπὲρ τῶν θριάμβων σου! εἶπεν ὁ Σερβέν, ὑψῶν τὸν κύαθόν του, ἐνῷ ἡ Τερέζα ἐτόνιζεν ἦχον τινὰ τῆς Γαλατείας:

«Ἀ, κέρνα, κέρνα πάντοτε».

Ἀλλ' εἰς νεῦμα τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐσιώπησε, διότι αἱ τρεῖς φιάλαι εἶχον ἀποξηρανθῆ ὡς ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα κατὰ τὴν διάβασιν τῶν Ἑβραίων.

Ἐχρειάσθη νὰ ζητηθῇ οἶνος εἰς τὸ πλησίον οἰνοπωλεῖον.

Ἡ Τερέζα ἠγέρθη ἐκ νέου καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ἐπανῆλθεν.

Ἀλλ' ἤδη, καταβροχθισθέντων τῶν μακαρονίων, αἱ ἡμίσειες τῶν συνδαιτυμόνων εἶχον ἐγερθῆ τῆς τραπέζης.

Ἡ Βενεδέττα ἀνέλαβε τὴν ἀκηδῆ θέσιν της ἐπὶ τοῦ λεγομένου τουρκικοῦ διβανίου της.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἤρχιζε νὰ παίζῃ ἓν μελαγχολικὸν βάλς.

Ἐφαίνετο ὀνειροπολοῦσα.

Αἱ δύο νεώτεραι ἀδελφαὶ μὲ τὴν κόμην ἐρριμμένην ἐπὶ τῶν ὤμων των ἤρξαντο χορεύουσαι, ἐν μέσῳ τῶν προτομῶν, τοῦ ἀργίλου, τῶν σκαμνίων τοῦ γλύπτου καὶ τῆς τραπέζης.

Μόνος ὁ γλύπτης μετὰ τοῦ διδασκάλου ἔμενον εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἡ Ροζίτα, μὴ τολμῶσα νὰ κινηθῇ, ἀλλὰ ρεμβώδης, προσήλου τὰ ὄμματα αὐτῆς εἰς τὸ κενόν.

— Ἐλπίζεις ἐπιτυχίαν; ἠρώτησεν ὁ γλύπτης τὸν Ζαβακόν.

— Φοβοῦμαι μόνον τὴν ἀντίδρασιν· πρόκειται νὰ συναγωνισθῶμεν· ἡ ἰταλικὴ τέχνη κατὰ τῆς γαλλικῆς θὰ παλαίσῃ, καὶ πῶς ἀηδιάζω τὸν τρόπον τῆς γαλλικῆς τέχνης! Ἀλλ' ἐν τούτοις ἔχει τοὺς ὀπαδούς της. Φοβοῦμαι λοιπὸν τὴν ἀντίδρασιν· μόνη αὐτὴ δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ! Καὶ ὅμως θὰ ἦτο ἄδικος! Ἔπειτα ἡ μουσικὴ αὐτὴ τοῦ χοροῦ, τοῦ ἰδικοῦ σας ἐννοῶ, στερεῖται πολλάκις ρυθμοῦ καὶ μέτρου, πετᾷ ἐνίοτε εἰς τὰ νέφη· ἐγὼ προτιμῶ τὴν ἰταλικὴν μουσικήν! Ἀλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα ἐλπίζω νὰ θριαμβεύσωμεν. Δὲν ἔχει οὕτω, Ροζίτα;

Γλυκὺ μειδίαμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς χορευτρίας.

— Θὰ κάμω ὅ,τι δυνηθῶ, διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, εἶπεν.

— Ὑπῆρξα σκληρός, φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ Ζαβακός, τὸ ἐβασάνισα αὐτὸ τὸ παιδίον· τὸ ἐβίαζα νὰ ἐργάζεται σταθερῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον· τὸ ἐλυπούμην! Ἔλεγον ἐνίοτε, εἶσαι θηρίον Ζαβακέ, εἶσαι βάρβαρος! ἀλλ' ἐπρόσθετα: τὸ κάμνω διὰ τὸ καλόν της καὶ πρὸς τιμὴν τῆς σχολῆς· καὶ ἐγυμναζόμεθα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Οὕτως ἀπέκτησε σταθερότητα ἐν τῇ ἐκτελέσει καὶ χάριν ἐν ταῖς κινήσεσιν· ὁποῖος χορός, φίλε μου! καὶ ποῖαι ἀκροστασίαι! καὶ ἡ ταχύτης! καθ' ὅλα, καθ' ὅλα τελεία, ἀκριβής, νωχελής· ἔφθασε τὸ ἰδεῶδες τοῦ ὡραίου, τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ τελείου. Ἐπέτυχεν. Εἶναι καθ' ὅλα ἄμεμπτος· εἶναι τοιαύτη, ὥστε θὰ δίδῃ τις τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν του δι' ἕνα ὁλόκληρον χορόν της! τοῦτο κατωρθώσαμεν· ἀλλὰ τὸ ἐτυράννισα κυριολεκτικῶς. Δὲν μνησικακεῖς ὅμως, Ροζίτα;

— Ὄχι.

— Καὶ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ροζίτα μου, εἶπεν ὁ Ζαβακός· εἶσαι ἡ ὑπερηφάνειά μου, τὸ τέκνον μου, ἀληθὲς τέκνον μου! ἡ φήμη σου ἔφθασε μέχρι Παρισίων, σοῦ ἐπρότειναν λαμπρὸν μισθὸν καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς· καὶ τώρα θάρρος!

Ἡ Ροζίτα ἔμεινεν ἀπαθὴς ἐν τῇ στάσει της, τῇ ἐμφαινούσῃ ἀδιαφορίαν καὶ ὑποταγήν.

Ἡ φωνὴ τῆς Τερέζας ἠκούσθη.

Καὶ ἡ μουσουργὸς ἔλεγε συγχρόνως:

— Αἱ ἐνδυμασίαι μας, δεσποινίδες, τὸ ἐλησμονήσαμεν, ἠξεύρετε ὅτι χάνομεν εἰς μάτην τὸν καιρόν μας;

Καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸν διδάσκαλον:

— Πόσον καλὸς εἶσθε, τῷ εἶπε, νὰ μᾶς δώσητε ἓν θεωρεῖον, διότι τοῦ Μελοδράματος τὰ θεωρεῖα εἶναι συνήθως ἀκριβά!

— Πῶς; Θεέ μου! νὰ μὴ δώσω εἰς τὸν καλλίτερον φίλον μου, εἰς τὸν φιλοξενοῦντά με, εἰς τὸν ἀγαπητὸν αὐτὸν Σερβῖνον, τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι μικρὸν παιδίον παρὰ τῷ πατρί του, τῷ ἀρχαίῳ συντρόφῳ μου, καὶ ἐσκοπεύαμεν μάλιστα νὰ τὸν κάμωμεν χορευτήν!

— Ἂς μὴ συγκινούμεθα, εἶπεν ὁ Σερβῖνος, ἂς προφυλαχθῶμεν διὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην, ἥτις θὰ μᾶς συγκινήσῃ πολύ.

Μετ' ὀλίγον αἱ νεάνιδες διεσκορπίσθησαν καὶ ἤκουέ τις πανταχοῦ ἐν τῷ μακρεῖ διαδρόμῳ, ἐν τῇ κλίμακι, ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς ποδοπατήματα, τοὺς κτύπους τῶν σανδαλίων αὐτῶν πηγαινοερχομένων, ὅπως συμβαίνει τοῦτο εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐξόδου τῶν κερασίων, τούτοις δὲ ἀνεμιγνύοντο καὶ φωναὶ παρεμπίπτουσαι.

— Ἰωάννα, δός μοι τὸ ἐπανωκόρμιον τοῦ φορέματός μου, μοὶ χρειάζεται.

— Μαργαρίτα, τὸ σαποῦνί μου· μπά! τὸ ριπιδιόν μου ἔσπασε!

— Τερέζα, δός μου τὴν γοβίτσα μου, τὴν ἔχεις ἀλλάξει.

— Μαμά, ἔχασα τὴν μαντίλια μου. Παναγία μου! ἐδῶ μέσα ὅλα εἶναι ἄνω κάτω.

— Ποιὸς ἔχει νὰ μοὶ δανείσῃ ἓν μανδήλιον; σᾶς παρακαλῶ, ἕνα μανδηλάκι!

Καὶ ἅπας ὁ θόρυβος οὗτος ἔφθανε συγκεχυμένος εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο, τὸ ἀκατονόμαστον καὶ ἀνάμικτον ἐν τῷ συνόλῳ του.

Καὶ πᾶσαι αἱ νεάνιδες ἐκεῖναι ἠγαπῶντο, ἠσπάζοντο ἀλλήλας ἐν τῇ ἀταξίᾳ καὶ τῇ ἀφελείᾳ ἐκείνῃ τῇ πενιχρᾷ ὡς τὴν τῶν βοεμίδων.

Ἠτό τι χάριεν τὸ παρὸν αὐτό, ἀλλὰ προηγγέλλετο ἀπαίσιον τὸ μέλλον.

Μετά τινας στιγμάς, καθ' ἣν ὥραν αἱ δεσποινίδες Σερβὲν ἡτοιμάζοντο νὰ κατέλθωσι κτενισμέναι, ἑκάστη διαφοροτρόπως, περιποιημέναι, κομψαὶ ἐν τῷ συνόλῳ των, γοητευτικαί, πλήρεις θελγήτρου καὶ χάριτος, ὁ γέρων χοροδιδάσκαλος ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του ὡρολόγιον ἀργυροῦν, εὐμέγεθες καὶ στρογγύλον δίκην κρομμύου καὶ μάλιστα Αἰγυπτιακοῦ, καὶ ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς.

Αἱ δασεῖαι ὀφρῦες αὐτοῦ συνεσπάσθησαν, καὶ ἡ Ροζίτα ἠννόησεν.

Ἡτοιμάσθη ἀθορύβως καὶ ἐλαφρὰ ὡς χρυσαλλὶς διηυθέτησε τὴν πενιχρὰν μελανὴν ἐσθῆτα αὐτῆς, ἐφόρεσε τὸν τυρολικὸν πῖλόν της ἐπὶ τῆς ὡραίας τεφροχρόου κόμης, χωρὶς κἂν νὰ ρίψῃ βλέμμα εἰς τὸ μόνον ἐνετικὸν κάτοπτρον, ὅπερ εὑρίσκετο ἐνώπιόν της, κατεστραμμένον καὶ ἔχον περιθώριον ἐκ ξύλου, ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι πάλαι ποτὲ θὰ ἦτο κεχρυσωμένον καὶ ἀποτελοῦν ἓν τῶν παλαιοκοσμημάτων, δι' ὧν ἦσαν ἐστολισμένοι οἱ τοῖχοι τοῦ ἐργαστηρίου ἐκείνου, ἐφόρεσε τὰς σουΐδικὰς χειρίδας αὐτῆς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἀφοῦ πρῶτον διὰ κινήματος θελκτικοῦ ἔτεινε τὸ μέτωπον πρὸς τὸν γλύπτην, ὅστις τὴν ἠσπάσθη πατρικῶς.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν· Ροζίτα μου, τῇ εἶπεν.

Ἐξήρχετο διορθοῦσα τὸ μικρὸν ἐπανωφόριόν της ἐπὶ τῶν ὤμων της, ὅτε ὑψηλὸς καὶ ξανθὸς νέος, τριακονταετὴς περίπου, διεσταυρώθη πρὸς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κατωφλοίου.

Ἀμφότεροι ἔστησαν πρὸς στιγμήν, στιγμὴν βραχεῖαν, ἔχουσαν τὴν διάρκειαν ὀφθαλμοῦ βολῆς μόνον, καὶ καθ' ἣν ἐν τούτοις ὁ ἀνὴρ τὴν ἐκάλυψε διὰ βλέμματος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, αὐθαδῶς.

Αὕτη διῆλθε μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά, ἀδιοφοροῦσα πρὸς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ γέροντος, ὅστις ἔφερε πλατύγυρον πῖλον ὅμοιον πρὸς τὸν τῶν κουακέρων.

Ὁ γλύπτης ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ νεοελθόντος.

— Σεῖς πρίγκηψ! εἶπε, τόσον ἀργά;

— Ναί, διηρχόμην ἐντεῦθεν, καὶ ἠθέλησα νὰ ἴδω... Ποῦ εἴμεθα;

— Ἔλθετε.

Ὁ Σερβὲν ἔσυρε τὸν πρίγκηπα, πρὸς εἶδός τι τραπέζης στενῆς καὶ ὑψηλῆς, ὅπου ἦτο τεθειμένη ἡ προτομή, εἰς ἣν ἀφ' ἑσπέρας εἰργάζετο, ὡς ἐπὶ στηλοβάτου, καὶ ἤγειρε τὸ ὑγρὸν πανίον, δι' οὗ αὕτη ἦτο κεκαλυμμένη· ὁ νέος ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Ὦ! εἶναι ὡραία!... ὑπερέβη τὸ φυσικόν. Σᾶς συγχαίρω, κύριε... Ἐτελείωσε;

— Ἓν μικρὸν ἐπιδιόρθωμα ἐνώπιόν σας μόνον, καὶ τῷ ὄντι, εἶναι ἐντελῶς ἑτοίμη.

— Καὶ πότε τοῦτο;

— Ὅταν θελήσετε, πρίγκηψ, θὰ ἦμαι εἰς τὰς διαταγάς σας· ἂν ἀγαπᾶτε αὔριον, προσέθεσεν ὁ γλύπτης, ὅστις δὲν δυσηρεστεῖτο νὰ λάβῃ ὅσον τάχιον τὸ ἀντίτιμον, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου εἶχεν ἤδη ἀρκετὰ δαπανήσει!

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά, φίλτατε Σερβέν.

Καὶ θέσας μονύελον εἰς τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του, περιεστρέφετο περὶ τὴν προτομὴν αὐτοῦ, εἰ καὶ προφανῶς πᾶν ἄλλο ἐ-

ζήτει νὰ ἴδῃ καὶ ὄχι τὸ ὁμοίωμα αὐτοῦ.

— Ἐπέτυχε θαυμασίως! εἶναι πανομοίωμα ἐντελέστατον. Εἶσθε πράγματι καλλιτέχνης, φίλτατε Σερβέν· δὲν σὲ ἐξετίμησαν, σὲ βεβαιῶ, κατὰ τὴν ἀληθῆ σου ἀξίαν. Τί νὰ σοῦ κάμω, δὲν εἶναι βεβαίως λάθος ἰδικόν μου, ἐὰν δὲν σοὶ ἀπεδόθη πλήρης δικαιοσύνη.

— Ἄ, πρίγκηψ, μὲ κολακεύετε.

— Ὄχι, σὲ βεβαιῶ, ἐγὼ δὲν εἶδον ποτὲ ἐντελέστερον ἔργον· θὰ τὸ φωνάζω ἀπὸ τὰ κεραμύδια ἀκόμη· θὰ σὲ συστήσω εἰς τὸν Ροζενδάλ, θὰ σὲ ἀναδείξω, ἔσο ἡσυχος. Ἄ! ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ μικρά, ποῦ ἐξήρχετο ἀπὸ ἐδῶ συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα γέροντα Λεβίτην, ποία εἶναι;

— Δὲν τὴν γνωρίζετε;

— Ὄχι· ποῦ διάβολον ἠδυνάμην νὰ ἴδω αὐτὴν τὴν φυσιογνωμίαν! Θελκτική, θαυμασίως κατεσκευασμένη, ὀφθαλμοὶ διαυγεῖς καὶ καθαροί! εἶναι ἀληθὴς ξανθὴ παρθένος.

— Δὲν εἶναι παναγία, πρίγκηψ.

— Τί εἶναι λοιπόν;

— Ἡ τελοῦσα τὰς ἀπαρχάς της τὴν ἑσπέραν ταύτην.

— Τὰς ἀπαρχάς της, εἶπεν ὁ ἄλλος ὡς ἐρευνῶν ἐν τῇ μνήμῃ του... ποῦ λοιπόν;

— Εἰς τὸ Μελόδραμα.

— Διάτανε! ἡ Ροζίτα! δὲν εἶναι δυνατόν! τί μοῦ λέγετε; Ἔλα δά, εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν!

— Εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία.

— Μὲ κάμνετε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, ἐγὼ τὴν ἐξελάμβανα διὰ μικρὰν ἐργάτριαν. Εἶναι καταπληκτικόν· καὶ δὲν ἔχει λοιπὸν ἄμαξαν;

— Ὄχι, καθ' ὅσον γνωρίζω.

— Ἄ! μὰ θὰ τῆς δώσωμεν καὶ θὰ τῆς δώσωμεν βεβαίως! εἰς ἀστὴρ ὡς αὐτὴ μάλιστα τοῦ χοροῦ! Τὸ ἄστρον τῶν χορευτριῶν νὰ πληγώνῃ τοὺς πόδας της εἰς τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ!... ποτέ... Καὶ τὴν γνωρίζετε;

— Βεβαίως.

— Καὶ πῶς;

— Εἶναι μαθήτρια ἑνὸς τῶν φίλων τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐνδόξου Ζαβακοῦ ἐκ Μιλάνου.

— Καὶ ὁ ἔνδοξος Ζαβακὸς ἦτον ὁ ἐρυθιδωμένος ἐκεῖνος πρεσβύτης, ὅστις ἔβαινεν ὄπισθεν τῶν ὑποδημάτων τῆς μικρᾶς χορευτρίας;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Ὁδηγεῖ φαίνεται τὴν μαθήτριάν του· σεῖς δὲ τῇ προσφέρετε σκωτικὴν φιλοξενίαν, εἶναι παράδοξον ὅ,τι μοὶ διηγεῖσθε, φίλτατε κύριε Σερβέν. Ὥστε ἔχετε παρθεναγωγεῖον, ἀληθὲς λύκειον κορασίων! καὶ θὰ ὑφίστασθε βέβαια δαπάνας! Ξεύρετε, μὴ στενοχωρεῖθε· ἂν ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων στείλατε εἰς τὸ μέγαρόν μου· θὰ σᾶς δώσωσιν, ἀφοῦ ἐκάματε τὴν θαυμασίαν ἐκείνην προτομήν, ἥτις σᾶς περιποιεῖ τιμήν. Θὰ παραγγείλωμεν καὶ ἄλλας ἀκόμη, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἔχω πάσας τὰς προτομὰς τῶν γνωρίμων μου· θέλω νὰ κάμω μίαν συλλογήν... μὰ ξεύρετε, τελείαν!

Ὁ πρίγκηψ ὡμίλει ἀκόπως διὰ τῆς ἠχηρᾶς φωνῆς του, παρατηρῶν ἀλληλοδιαδόχως τὰ ἀγαλμάτια τοῦ ἐργαστηρίου.

Καὶ ἠκροᾶτο πάντοτε τὸν ἄνωθεν ἐρχόμενον θόρυβον.

Ἐπὶ τέλους ἡ φυσιογνωμία του ἐφαιδρύνθη.

Ἠκούσθησαν κλειόμεναι μετὰ θορύβου αἱ θύραι.

Καὶ πάταγος ἠκούσθη εἰς τὴν κλίμακα διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἐργαστήριον.

Ἦσαν αἱ πέντε δεσποινίδες Σερβὲν αἵτινες φύρδην μίγδην κατήρχοντο ᾄδουσαι τὸ ᾆσμα τοῦ χαμινίου τῆς Σεβίλλης κατὰ τὴν τετάρτην πρᾶξιν τῆς Κάρμεν.

«Ἰδοὺ αὐταί! ἰδοὺ αὐταί!»

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι αὐταὶ ἔλεγον:

«Ἰδοὺ ἡμεῖς! ἰδοὺ ἡμεῖς!»

Εἰς τὴν θέαν τοῦ νέου ἀνδρὸς ἐκεῖναι ἔστησαν.

— Ὁ πρίγκηψ ὁ Ἐλύ, εἶπεν ἡ Τερέζα.

Ἡ Μαργαρίτα κατέστη ἐρυθρὰ ὡς μήκων.

Ἀλλ' ὁ δισταγμὸς αὐτῆς δὲν διήρκεσε πολύ.

Αἱ πτωχαὶ κόραι, ἐστεροῦντο προικὸς ἀλλ' ὄχι καὶ θάρρους.

Ἔκλιναν χαριέντως πρὸ τοῦ πρίγκηπος, καὶ ἡ Μαργαρίτα διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν της, ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἔπαιζε, ψαύουσα μόλις τὰ πλῆκτρα, καὶ χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ ἕνα ἦχον τοῦ Μενδελσῶνος.

— Ἐξέρχεσθε δεσποινίδες; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Πηγαίνομεν εἰς τὸ Μελόδραμα.

— Καὶ τί ἔχουν ἀπόψε;

— Τὴν «Κοπελίαν», χορὸν διὰ τὴν ἐναρξιν τῶν παραστάσεων τῆς Ροζίτας.

— Ἄ ναί, τὸ εἶχον λησμονήσει, μιᾶς Ἰταλίδος, φίλης σας, ὡς μοὶ διηγήθη ὁ κύριος Σερβέν.

Καὶ δι' ἐπιτηδείας περιστροφῆς ἐπλησίασε εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Παίζεται τεμάχιόν τι ἐκ τῆς «Κοπελίας», δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ τὴν πρωτότοκον.

— Ὄχι, πρίγκηψ.

— Πόθεν λοιπόν; εἶναι ὡραῖον τεμάχιον!

Καὶ κύπτων ἄνωθεν τοῦ ὤμου αὐτῆς τῇ εἶπε ταχέως:

— Πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω τὴν ἑσπέραν ταύτην, προσπαθήσατε νὰ ὑποκλέψετε μίαν στιγμήν, θὰ εἶμαι εἰς ἓν θεωρεῖον τῆς πρώτης σειρᾶς, τὸ τρίτον πρὸς δεξιά. Ἡ θύρα θὰ ἦναι ἀνοικτή. Ἐλθέ, σὲ παρακαλῶ.

Ἀπὸ ἐρυθρᾶς ἐγένετο αἴφνης λευκὴ ὡς ὁ κηρὸς ἡ νεᾶνις· οἱ δάκτυλοι αὐτῆς ἔτρεμον ἐπὶ τῶν πλήκτρων, ἀλλὰ δὲν ἤγειρε ποσῶς τὴν κεφαλήν.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἀνέμενεν ἀπάντησιν· ἐχαιρέτισε τὸν γλύπτην καὶ διὰ προστατευτικῆς χειρονομίας εἶπε: «καληνύκτα, μικραί μου!» εἰς τὰς λοιπὰς νεάνιδας καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολούθει τὴν ἐκλείπουσαν μελῳδίαν της.

Ἀλλ' ὅτε ἤκουσε τὴν ἄμαξαν τοῦ Μαυρικίου, πρίγκηπος δὲ Ρεμὸντ ὁ Ἐλύ, κατερχομένην τὴν ὁδὸν Πιγάλ, ἔπαυσε παίζουσα καὶ ἠκολούθησε τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς.

— Ἔχει μεγαλοπρέπειαν εἰς τοὺς τρόπους του καὶ εἶναι ἑκατομμυριοῦχος, εἶπεν ἡ Τερέζα, τί θέλεις! Ἄχ! πῶς ζηλεύω τὰς θυγατέρας τῶν πλουσίων, αἵτινες νυμφεύονται μὲ Ἀπόλωνας τοῦ Μπὲλ-Βεδέρε, ὡς αὐτόν! Τί εὐτυχής, νὰ νυμφευθῇ κάνεὶς ἄνδρα θελκτικὸν καὶ πλούσιον γιὰ τὸ παραπάνω· ἂς ἦναι περνοῦμε καὶ χωρὶς αὐτούς, καὶ ἂς μὴ φλυαρῶμεν.

Ἡ Μαργαρίτα προσεπάθησε νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν ταύτην.

— Καὶ ἡ μαμὰ ποῦ δὲν ἦλθεν ἀκόμη; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Μπά! τὸ μπαλέτο εἶναι εἰς τὰς δέκα καὶ τώρα εἶναι μόλις ὀκτώ.

— Ἀμ τὸν κόμητα Ὀρύ;

— Ἔλα τώρα, εἶπεν ἡ Τερέζα, καλὰ θὰ τὸν τραγωδήσουν καὶ ἄνευ ἡμῶν.

— Ὦ! ἀριστούργημα! εἶπεν ὁ Σερβῖνος, πῶς σὲ μεταχειρίζονται.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσιώπα.

Ἐφοβεῖτο μήπως ὁ πρίγκηψ στενοχωρηθῇ ἀναμένων.

Δυστυχὴς κόρη! ἠγνόει πόσον ὀλίγον ἠσχολεῖτο δι' αὐτὴν ἐν τῷ βίῳ του! ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐκπληρώσῃ τὰς ἰδιοτροπίας του, καὶ τὴν εἶχεν ἤδη λησμονήσῃ· ἡ παρεμβᾶσα ἐμφάνισις τῆς νεάνιδος ἐν τῷ οὐδῷ τῆς θύρας, εἶχεν ἐξαφανίσῃ τὴν εἰκόνα τῶν περὶ αὐτήν. Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ οἱ ἀστέρες σβέννυνται, καὶ πρὸ τῆς Ροζίτας ἡ Μαργαρίτα δὲν ἦτο ἢ νεφελοειδής.

ΙϛΊ

Εἶπον πολλάκις «ὅ,τι ἡ γυνὴ ἐπιθυμεῖ, ὁ Θεὸς τὸ θέλει.»

Ἂς προσθέσωμεν ἡμεῖς, ὅτι σύζυγος ἀγαπῶν ὑποχωρεῖ εὐκολώτερον ἀκόμη.

Τῇ ἐπαύριον ἀπὸ πρωΐας ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ ἡτοιμάσθη πρὸς ἀναχώρησιν.

Καὶ δὲν ἐχρειάσθη πολὺν πρὸς τοῦτο χρόνον.

Μικρὸν κιβώτιον δερμάτινον, ὅπερ ἐχρησίμευε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπὸ ἡμίσεως περίπου αἰῶνος, καὶ εἰς ὃν ἐτοποθέτησε δύο ἢ τρία ὑποκάμισα καὶ ὅ,τι ἄλλο τῆς πρώτης ἀνάγκης ἦτο ὅλη ἡ προετοιμασία του.

Διότι οἱ λὰ Βιλλωδαὶ οὐδέποτε ἐπλήρωσαν ὑπερβάλλον εἰς τὰ ταξείδιά των.

Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην ἐπλήρωσαν κάτι περισσότερον, διότι ἡ ὡραία κρεολὸς ἤθελε νὰ ἔχῃ πλήρη τὴν ἀποσκευήν της, ἅμα ἀφικομένη εἰς Παρισίους.

Ἠννόει ν' ἀντικρύσῃ τὸν ἄγνωστον ἔτι ἐχθρόν, ἀλλ' ἐν πλήρει πανοπλίᾳ.

Δὲν εἶχεν ὡρισμένον σχέδιον καὶ οὔτε ἐσκέπτετο νὰ ἑτοιμάσῃ τοιοῦτον.

Ἀλλὰ καθόσον αἱ ὧραι παρήρχοντο, τὸ μῖσός της πρὸς τὸν βαρόνον, τὸν μόνον αἴτιον τῶν δεινῶν της, καὶ πρὸς τὴν μαρκησίαν, τῆς ὁποίας τὰ κτυπήματα ἠσθάνετο ἔτι ἐπὶ τοῦ σώματός της, ηὔξανε καταπληκτικῶς ἐν τῇ καρδίᾳ της, ὅπως ηὔξανε καὶ ὁ πόθος τοῦ παρελθόντος.

[Ἕπεται συνέχεια] ΤΟΝΥ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

Ἄνανδρος ὁ Λόρυ, ὡς πάντες οἱ δολοφόνοι, ὠπισθοδρόμησε μετὰ τρόμου καὶ διὰ τῶν ὑπερμέτρως ἀνεωγμένων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐζήτει ἄλλην ἔξοδον ἵνα διαφύγῃ.

Εἶδε μόνον τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἦν ἐπικίνδυνον τὸ ἅλμα· ἔπρεπεν ὅμως νὰ φύγῃ καὶ νὰ φύγῃ ἀντὶ πάσης θυσίας, ἀδιάφορον πῶς.

Καὶ ἀνελογίσθη μὲν τὸν Κολίβρην, ὃν ἠδύνατο νὰ προσκαλέσῃ εἰς βοήθειάν του, ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ ἄφωνος γυνὴ ἐλευθέρα οὖσα, ἠδύνατο νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν θυρωρόν, νὰ καταθορυβήσῃ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ νὰ διεγείρῃ κατ' αὐτῶν τοὺς γείτονας.

Τοῦτο πράττων θὰ προσεπάθει μὲν νὰ ἀπαλλαγῇ δυσχεροῦς θέσεως, ἀλλὰ θὰ ἐνέπιπτεν εἰς πραγματικὸν κίνδυνον.

Ὁ Λόρυ ἐνόησεν ὅτι τὸ ἁπλούστερον καὶ ὀλιγωτέρους παρουσιάζον κινδύνους ἦτο νὰ ἀνοίξῃ διάβασιν παλαίων κατὰ τοῦ κόμητος, τὸν ὁποῖον βεβαίως θὰ κατέβαλλεν εὐχερῶς· ἐνῷ δὲ προὐχώρησεν ὀλίγον ἵνα ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ γέροντος, ὁ ποῦς αὐτοῦ προσέκρουσε κατὰ τοῦ ἐγχειριδίου, ὅπερ εἶχε ρίψει χαμαὶ ὁπότε ἐπέπεσε κατὰ τῶν νομισμάτων.

Ἔκυψεν ἵν' ἀναλάβῃ αὐτὸ καὶ θριαμβευτικὴν βαλὼν κραυγήν, ὠρθώθη ταχέως, ἔχων καὶ πάλιν ὡπλισμένην τὴν χεῖρα διὰ τῆς φοβερᾶς μαχαίρας.

Χλωμὸς δὲ τότε, μὲ ὀφθαλμοὺς αἱματώδεις, μορφάζων ἀπεχθῶς καὶ μὲ τὸν βραχίονα ἀνατεταμένον, ἐζήτησε πρὶν ἢ ἐξορμήσῃ, τὸ μέρος ἔνθα ἔμελλε νὰ πλήξῃ τὸν ἄνθρωπον, οὗ τὸν θάνατον ἤθελεν ὁ ἀντάξιος αὐτῷ κύριός του.

Ὁ κόμης ὄρθιος ἱστάμενος μὲ ἀνατεταμένην τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπαίσιον εἰς τὸ βλέμμα λάμψιν ἔμενεν ἀκίνητος ἔμπροσθεν τῆς θύρας ὡς ὀρειχάλκινος ἀνδριάς· ἀλλ' οὐδεμία κίνησις τοῦ δολοφόνου διέφυγε τὴν προσοχήν του.

Ἐπέστη ἡ φοβερὰ στιγμή, ὁ δὲ Λόρυ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ θύματος· δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ πλήξῃ τὸν κόμητα, διότι οὗτος ἥρπασε διὰ τῆς σιδηρᾶς αὐτοῦ χειρὸς τὸν βραχίονα αὐτοῦ, ὃν συνέστρεψεν ὡς κλῶνον χλωροῦ δένδρου, ἐνῷ διὰ τῆς ἑτέρας ἀφώπλιζε τὸν κακοῦργον.

Μὴ θέλων ὅμως νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς χρῆσιν τοῦ ἐγχειριδίου, ἔρριψεν αὐτὸ χαμαί.

Ἐπὶ στιγμὴν ἡ πάλη ἐξηκολούθησεν ἐκ τοῦ συστάδην.

Ὁ γέρων, καίτοι τραυματισμένος καὶ πολὺ χάνων αἷμα, ἀνεῦρεν ἀπέναντι τοῦ κινδύνου τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ῥώμην καὶ τὴν ἀθλητικὴν αὐτοῦ δύναμιν.

Εἰς μάτην ὁ Λόρυ ἐζήτησε ν' ἀνατρέψῃ τὸν ἀντίπαλόν του, στερεὸν ὡς βράχον· ἀντ' ἐκείνου ἔπεσε χαμαὶ αὐτός.

— Βοήθησέ με, Κολίβρη, βοήθησέ με! ἀνέκραξεν, αἰσθανθεὶς τὸ γόνυ τοῦ κόμητος ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνέβη ὡς τάχιστα.

Ἡ ἄφωνος γυνὴ εἰσαγαγοῦσα τὸν Λόρυ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου της ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ καθήσασα παρὰ τὴν ἑστίαν, ἔνθα θερμὴ ὑπῆρχεν αἰθάλη, ἤρχισε νὰ ράπτῃ ἀσπρόρρουχον, ὅπερ προηγουμένως ἐκράτει.

Τρομάξασα ὅτε ὁ κόμης ἔβαλε κραυγήν, ἀνηγέρθη ὡς ἂν εἰ ἐκινήθη ὑπὸ ἐλατηρίου, τείνασα δὲ τὸ οὖς ἤκουσεν ὑπόκωφον θόρυβον, ὃν ἐπροξένησεν ὁ γέρων καταπεσὼν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ μαντεύσῃ τι, ᾐσθάνθη ἐκ τῆς ἀλγεινῆς συγκινήσεώς της ὅτι παράδοξόν τι συνέβη ἐν τῷ γραφείῳ· ὅθεν ρίψασα χαμαὶ τὸ ἐργόχειρόν της ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Αἴφνης ὁ Κολίβρης ἐξελθὼν κάτωθεν τῆς τραπέζης ἔστη πρὸ αὐτῆς.

Τότε τρομάξασα ἐρρίφθη εἰς τὰ ὀπίσω, βάλλουσα οὐχὶ τὴν συνήθη αὐτῆς μεμψιμοιρίαν, ἀλλὰ βραγχνὴν κραυγήν.

— Δὲν βγαίνουν ἀπ' ἐδῶ, τῇ εἶπεν ὑποκώφως ὁ Κολίβρης.

Ἡ Φραγκίσκη προσέβλεπεν αὐτὸν ἐκπλήκτως ζητοῦσα οἱονδήποτε ὅπλον πρὸς ἄμυναν.

Τώρα ἐνόει ὅτι δύο κακοῦργοι, δύο κλέπται εἰσῆλθον εἰς τοῦ κυρίου της διὰ νὰ κλέψωσι, διὰ νὰ τὸν δολοφονήσωσι.

Φοβερὸς ἦτο ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγωνία αὐτῆς· κύριός τις εἶχε βάλει κραυγήν· εἶχε κτυπηθῆ καὶ ἔπεσε χαμαί, διότι ἤκουσε τὸν κρότον τῆς πτώσεώς του...

Ἄ! ἀπέθανεν ἴσως.

Καὶ ἔντρομος καὶ ἀκινητοῦσα ἵστατο ἐκεῖ ἀσθμαίνουσα, ἀντὶ νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν τοῦ κόμητος παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀθλίου, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ!

Αἴφνης ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτά της αἱ λέξεις «δολοφόνε! δολοφόνε!», ἃς ἀπήγγελεν ὁ κόμης, βαλοῦσα δὲ καὶ πάλιν παράφορον κραυγὴν καὶ λησμονοῦσα τὸν κίνδυνον, ὃν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία διέτρεχεν, ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν.

Ἀνωφελὴς ὅμως ἦν ἡ ἀπόπειρά της αὕτη, διότι ὁ Κολίβρης ἐφώρμησε κατ' αὐτῆς καὶ δραξάμενος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὴν ἔθλιψε μετὰ τηλικαύτης δυνάμεως, ὥστε ἠκούσθη παρατεταμένος ρόγχος, εἰς ὃν ἐσβέσθη ἡ ἀναπνοή της.

Αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ εἶχον ἐξογκωθῆ καὶ τὸ πρόσωπον ἐκαλύφθη ὑπ' ἐρυθρῶν καὶ ἰοειδῶν κηλίδων.

Ἰδὼν ὁ Κολίβρης ὅτι οὐδὲν σημεῖον ζωῆς παρεῖχε πλέον ἔλυσε τὰς περὶ τὸν λαιμόν της συσταλείσας χεῖρας αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἡ ἄφωνος γυνὴ κατέπεσεν.

— Ἀπέθανεν! ἐψιθύρισε· τὴν ἔσφιξα παραπολύ, τὴν ἔπνιξα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ κόμητος Λόρυ ἔκραξε:

— Βοήθησέ με, Κολίβρη, βοήθησέ με.

Ἐσήμαινε δὲ ἡ ἐπίκλησις αὕτη διὰ τὸν Κολίβρην ὅτι μόνος ὁ Λόρυ δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ τὸν γέροντα, ὅθεν περιβλέψας τὰ πάντα ἀγρίως καὶ ἐγκαταλιπὼν τὴν ἀναίσθητον πλέον Φραγκίσκην ὥρμησεν ἐκτὸς τοῦ ἑστιατορίου.

Ὁ κόμης ἠδύνατο νὰ συντρίψῃ τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ ὡς ὄφιν καὶ δὲν εἶχεν ἄλλο πλὴν τοῦ μέσου τούτου ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κακούργου· ἀλλὰ ὡς δὲν ἠθέλησε νὰ κτυπήσῃ αὐτὸν ὅτε τὸν ἀφώπλισεν, οὕτως ἀπεστρέφετο καὶ νῦν τὴν αὐτοδικίαν· οὐδὲ κἂν δὲ τὸ θάρρος εἶχε νὰ γένῃ φονεύς, μολονότι εὑρίσκετο ἐν ἀμύνῃ.

Ὀφείλομεν ν' ἀνομολογήσωμεν, χωρὶς νὰ θελήσωμεν νὰ ψέξωμεν αὐτὸν διὰ τοῦτο, ὅτι ὁ κ. Δελασὲρ συχνότατα ἐπεδείκνυεν ὑπερβολικὴν καὶ κακῶς νοουμένην μεγαθυμίαν.

Ἡ ἄφιξις τοῦ Κολίβρη, δραμόντος εἰς βοήθειαν τοῦ συνενόχου του καὶ προσβαλόντος ἐξ ὄπισθεν τὸν κόμητα, μετέβαλε τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων.

Ἀπέβαινεν ἄνισος ἡ πάλη δύο ἀθλίων, ἑτοίμων νὰ φονεύσωσι, καθ' ἑνὸς τραυματίου ἤδη, ἐξησθενημένου ὑπὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος καὶ θέλοντος μόνον νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν.

Ὁ Λόρυ ἀπαλλαγεὶς ἠγέρθη, εἰς μάτην δ' ὁ γέρων συνεκέντρωσε πᾶσαν τὴν ὑπολειπομένην αὐτῷ ἰσχὺν ὅπως ἀντιστῇ κατ' ἀμφοτέρων, οἵτινες ἐπετίθεντο συνάμα, ὅθεν κατεβλήθη νῦν καὶ αὐτός· ἀντεπάλαιεν ὅμως εἰσέτι καὶ ἡ πάλη ἐξηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον φοβερὰ καὶ λυσσώδης.

Ἀλλ' ὁ γέρων ᾐσθάνθη αἴφνης ὅτι αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον· οἱ ὀφθαλμοί του ἐσκοτίζοντο καὶ σχεδὸν δὲν ἔβλεπε πλέον, τὰ μέλη του διήρχετο παγερὸν ψῦχος καὶ ἡ ἀναπνοή του ἐξέλειπεν.

Ἐνόησεν ὅτι ἦτο πλέον χαμένος, ἔμελλε δὲ νῦν νὰ σημάνῃ καὶ ἡ τελευταία τοῦ βίου του στιγμή! Μολονότι δὲ ἤλπισεν ἐπὶ στιγμὴν εἰς βοήθειαν δὲν τὴν ἀνέμενεν ἤδη πλέον.

Οἱ θυρωροὶ οὔτε τὰς κραυγάς, οὔτε τὸν θόρυβον τῆς πάλης ἤκουσαν ἕνεκα τοῦ θορύβου ὃν ἐπροξένει τοῦ ὑποδηματοποιοῦ ἡ σφύρα, ὁ δὲ κόμης εἰς μάτην παρέτεινε τὴν ἀγωνίαν του.

Διελογίσθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ὡς καὶ τὴν σύζυγόν του καὶ συνεθλίβη σπασμωδικῶς ἡ καρδία του.

— Κόρη μου, δυστυχής μου κόρη! ἐψιθύρισεν.

Κ'

Ἀποτυχία τῆς ἐπιβουλῆς.

Ὁ κόμης κατέβαλεν ὑστάτην προσπάθειαν ὅπως ἀποκρούσῃ τοὺς δύο δολοφόνους, εἶτα τινὰς μόνον κινήσεις σπασμωδικὰς ἔκαμε, καθόσον αἱ δυνάμεις του παρέλυσαν παντελῶς.

— Πρέπει νὰ τὸν ξεμπερδεύσωμεν, εἶπεν ὁ Λόρυ.

— Καὶ νὰ τὸ κόψωμεν λάσπη τὸ γρηγορότερον, προσέθηκεν ὁ Κολίβρης. Βάστα τον καλά, νὰ τὸν πνίξω, προσέθηκεν ὁ κακοῦργος ἀνοίξας τὰς νευρώδεις αὐτοῦ χεῖρας, ἰσχυρὰς ὡς σιδηρὰ λαβίς.

— Θ' ἀρχήσῃς νὰ τὸν ἀποτελειώσῃς ἀνταπήντησεν ὁ ἄλλος· ἔχεις τὸ μαχαῖρί σου!

— Τὸ ἔχω.

— Λοιπόν, κάθισε το μέσα εἰς τὸν λαιμόν του.

— Σ' τὸ λεπτόν.

Ὁ ἄθλιος ἀνέσπασε τὴν μάχαιραν.

Ὁ κόμης ἤκουσε μεθ' ὅλον τὸν βόμβον τῶν ὤτων αὐτοῦ, οἱ δὲ μὴ βλέποντες αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἀνεώχθησαν ὑπερμέτρως καὶ φοβερὰν προσέλαβον ἔκφρασιν.

Ὁ Κολίβρης τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ δαπέδου κεκλιμένον ἔχων καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς στηρίζων ὕψωσε τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ προσήλωσε τοὺς ὑαλίζοντας καὶ ἀγρίους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ θύματος.

Ἔμελλε νὰ πλήξῃ τὸν γέροντα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε.

Δύο ἄνδρες, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔφερεν εἰς τὴν χεῖρα ρεβόλβερ, εἰσῆλθον αἴφνης εἰς τὸ γραφεῖον, ἦσαν δ' οὗτοι ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ.

Ἐνῷ ὁ πρῶτος τούτων διὰ φοβεροῦ λακτίσματος ἀνέτρεψε τὸν Κολίβρην κατρακυλίσαντα ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ὁ Νοαρὼ ἐπετίθετο κατὰ τοῦ Λόρυ, προσώθει αὐτὸν εἰς τὸν μυχὸν τοῦ δωματίου καὶ τὸν ἐκράτει ἀκίνητον, τὸ ρεβόλβερ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἔχων ἐστραμμένον.

Ὁ Κολίβρης ἠγέρθη χλωμὸς ὑπὸ τοῦ τρόμου, ἔβαλε παράφορον κραυγὴν καὶ ὡς θὼς πηδήσας ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν, ἐλπίζων ὅτι ἠδύνατο νὰ τραπῇ εἰς φυγήν· ἀλλὰ τὸ ρεβόλβερ τοῦ Γαβιρὼν εὑρέθη ἄνω τῆς κεφαλῆς του.

— Ἐὰν σαλεύσῃς, τῷ εἶπε μετὰ φοβερᾶς φωνῆς, θὰ σὲ φονεύσω σὰν σκυλί!

Ὁ Κολίβρης ὠπισθοδρόμησε τρίζων τοὺς ὀδόντας.

Ἡ ἄφωνος γυνὴ ἀτημέλητος τὴν ἐνδυμασίαν, μὲ ὀφθαλμοὺς βλοσυρούς, λυσίκομος, τρέμουσα καὶ μόλις ἐπὶ τῶν ποδῶν της στηριζομένη, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ὄπισθεν τοῦ Γαβιρὼν καὶ Νοαρὼ καὶ ἀμέσως ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ κυρίου της.

Ὁ κόμης ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς πιστῆς αὐτοῦ ὑπηρετρίας ἔθλιψεν αὐτὴν ψιθυρίζων:

— Εὐχαριστῶ.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Γαβιρὼν,

— Ἤλθατε ἐγκαίρως, φίλε μου, τῷ εἶπε· ἐὰν ἐφθάνατε μετὰ ἓν δευτερόλεπτον, θὰ ἤμην νεκρός!

— Εἶσθε ὅμως πληγωμένος!

— Ὄχι ἐπικινδύνως, νομίζω· δὲν αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἐσωτερικὴν αἱμορραγίαν· ἔχω δύσπνοιαν, ἀλλ' οἱ πνεύμονες λειτουργοῦσι, θὰ ἤμην ὄρθιος, ἐὰν δὲν ἐξηντλοῦντο ὁλοτελῶς αἱ δυνάμεις μου ὑπὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος καὶ τῆς πάλης.

— Δυστυχῶς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σᾶς βοηθήσωμεν τώρα ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου· πρέπει νὰ προσέχωμεν αὐτοὺς τοὺς λῃστάς, οἱ ὁποῖοι ἄλλως θὰ προσπαθήσουν νὰ διαφύγωσι καὶ θὰ τὸ κατωρθώσουν ἴσως. Πρέπει χωρὶς ἄλλο ὁ ὑπηρέτης νὰ ὑπάγῃ νὰ φωνάξῃ τὸν θυρωρόν, καὶ νὰ μᾶς φέρῃ καὶ δυνατὰ σχοινιὰ διὰ νὰ δέσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους.

— Φραγκίσκη, εἶπεν ὁ κόμης, ἤκουσες; Πήγαινε, πήγαινε γρήγορα!

Ἡ ἄφωνος γυνὴ ἐνθαρρυνθεῖσα ὀλίγον ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ κυρίου αὐτῆς ἔσπευσε νὰ πράξῃ ὅ,τι τῇ εἶπε.

Ὁ κόμης κατώρθωσε νὰ συρθῇ μέχρι τοῦ γραφείου του καὶ μετά τινας ἀγῶνας, νὰ καθεσθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Γαβιρὼν, ὅστις ὑπεστήριζεν αὐτὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῷ διὰ τῆς ἑτέρας ἦτο ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ Κολίβρη. Ἀλλ' οἱ συνένοχοι τοῦ ὑποκόμητος Σανζὰκ δὲν ἐτόλμων νὰ σαλεύσωσι, κάλλιστα νοοῦντες ὅτι ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρὼ ἀδιστάκτως θὰ ἐφόνευον αὐτούς, ἅμα πειρωμένους νὰ διαφύγωσι· περιωρίσθησαν δὲ μόνον νὰ βάλωσιν ὑπόκωφον μηκυθμόν, ἀφρίζοντες ὑπὸ λύσσης καὶ προσβλέποντες ἀγρίως περὶ ἑαυτούς.

Εἴπωμεν, ἐν παρενθέσει, πῶς ἡ θύρα τῆς εἰσόδου εὑρέθη ἀνοικτὴ εἰς τὸν Γαβιρὼν, ὅστις, ὡς προηγουμένως εἴπομεν, ἤρχετο ν' ἀναγγείλῃ τῷ κόμητι Δελασὲρ ὅτι καὶ ἡ παιδαγωγὸς ἐγένετο ἄφαντος, συνάμα δὲ καὶ νὰ παρουσιάσῃ αὐτῷ τὸν συνάδελφόν του Νοαρώ.

Ἡ ἄφωνος γυνὴ εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀναπνοὴν ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς συνθλίψεως τοῦ λαιμοῦ της ὑπὸ τοῦ Κολίβρη, ἀλλ' ἔδειξεν ἀρκοῦσαν ἑτοιμότητα πνεύματος νὰ προσποιηθῇ παντελῆ ἀσφυξίαν, μηδαμῶς κινηθεῖσα καὶ κάμψασα τὰ γόνατα, οὕτω δὲ ἔσωσε τὴν ζωήν της ἀπὸ βεβαίου στραγγαλισμοῦ.

Εὐθὺς δ' ὡς Κολίβρης ἐξώρμησε τοῦ ἑστιατορίου, ἀνέπνευσεν ὅσον ἠδύνατο καὶ ἀνεζωογονήθη· ἀλλὰ δὲν ἤρκει αὐτῇ τὸ ὅτι διέφυγε σχεδὸν βέβαιον θάνατον, ἔπρεπε νὰ σωθῇ ὁ κύριός της, ὁ κατὰ τῶν δύο ἀθλίων παλαίων.

Καὶ ἐπειδὴ μόνος δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐσκέφθη νὰ δράμῃ καὶ νὰ φωνάξῃ τὸν θυρωρὸν ὡς καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ εἰς βοήθειαν τοῦ κυρίου της.

Βαθμηδὸν ἀνεκτᾶτο τὰς δυνάμεις της, ἀλλ' οὐχὶ ταχέως, φεῦ! διότι ἤκουε τὸν θόρυβον τῆς ἐξακολουθούσης πάλης τοῦ κόμητος, πάλης ἀπεγνωσμένης, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἡττηθῇ βαλλόμενος θανασίμως, ἐὰν ταχέως δὲν ἔσπευδον νὰ τὸν ἀπαλλάξωσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν δολοφόνων.

Τέλος ὡς ὄφις ἕρπουσα κατώρθωσε νὰ δράξηται ἐπίπλου καὶ νὰ ἐγερθῇ εἰς τοὺς πόδας της.

Στηριζομένη δ' εἰς τὸν τοῖχον ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ ἑστιατορίου, κειμένην ἔναντι τῆς ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος θύρας, βήματα δέ τινα ὑπελείπετο μόνον νὰ προχωρήσῃ ἵν' ἀνοίξῃ αὐτήν, ὅτε ἠκούσθη αἴφνης ὁ κώδων τῆς ἐξωτερικῆς θύρας.

— Εἶναι ὁ Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφει, διενοήθη ἡ Φραγκίσκη.

Ἡ χαρὰ ἣν ἠσθάνθη ἐπηύξησε τὰς δυνάμεις της, καὶ σπεύσασα ἤνοιξε τὴν θύραν, ἰδοῦσα ὅμως τὸν Γαβιρὼν συνοδευόμενον ὑπὸ ἄλλου, προσεπάθησε νὰ τοῖς παραστήσῃ δι' ἐκφραστικῶν κινημάτων ὅτι ὁ κύριός της διέτρεχε κίνδυνον θανάτου καὶ ὅτι οὐδὲ λεπτὸν εἶχον νὰ χάσωσιν, ἐὰν ἐπεθύμουν νὰ σώσωσιν αὐτόν.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ ὁ Γαβιρὼν ἐνόησε κάλλιον τῶν κινημάτων καὶ τοῦ ἐντρόμου βλέμματος τῆς ἀφώνου γυναικὸς ὑπῆρξαν αἱ ἀπαίσιαι αὗται λέξεις, ἃς εὐκρινῶς ἤκουσε:

«Κάθισέ το μέσα εἰς τὸν λαιμόν του».

Ὅθεν λαβὼν ἐν τάχει τὸ ρεβόλβερ ἔσπευσε μετὰ τοῦ Νοαρώ, πράξαντος τὸ αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος, ἔνθα, ὡς εἴδομεν πρὸ ὀλίγου, εἰσῆλθον.

Εἰσέτι δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀποφανθῇ ὅτι ὁ τετραυματισμένος κόμης Δελασὲρ δὲν διετέλει πλέον ἐν κινδύνῳ· εἶχον ὅμως σώσει αὐτὸν ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρώ, οἱ δὲ τοῦ ὑποκόμητος Σανζὰκ συνένοχοι ἔχοντες ἀπέναντι αὐτῶν δύο ἀποφασιστικοὺς ἄνδρας, οἵτινες ἀνενδοιάστως θὰ συνέτριβον τὰς κεφαλάς των διὰ τῶν ὅπλων αὐτῶν, ἀπήλπιζον νὰ διαφύγωσι τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀναμένουσαν αὐτοὺς δικαίαν τιμωρίαν. Εἶχον συλληφθῆ οἱ ἄθλιοι καὶ συνελήφθησαν ἕνεκα λάθους τοῦ Λόρυ, ὅστις οὐδαμῶς ἀνελογίσθη τὴν ἡράκλειον ρώμην τοῦ κόμητος, καὶ ὅστις μὴ δυνηθεὶς ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς κλοπῆς ἀπώλεσε πολύτιμον χρόνον κρύπτων ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῦ τὰς ἐπὶ τοῦ γραφείου στήλας τῶν χρυσῶν νομισμάτων καὶ τὰ δέματα τῶν τραπεζικῶν γραμματίων.

Δὲν εἶχον παρέλθει πέντε λεπτά, ἀφ' ὅτου ἡ Φραγκίσκη ἐξῆλθε τοῦ γραφείου, ὅτε ἀφίκετο πνευστιῶν ὁ θυρωρός, ὅστις ἐν τῇ ταραχῇ του ἀνέβη κρατῶν τὴν βυρσοδεψικήν του σφύραν καὶ φορῶν τὴν ἐκ μαύρου δέρματος ἐμπροσθέλλαν αὐτοῦ.

Οὗτος, ἰδὼν τὸν κόμητα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ἔχοντα καὶ λευκὸν ὡς σουδάριον, ἰδὼν τοὺς δύο κακούργους ἀκινήτους, διότι ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ Νοαρὼ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτῶν, καὶ αἵματα ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὠχρίασε καὶ ἔστη εὐθὺς ὡς λαμπάς, ἀκίνητος, μὲ στόμα κεχηνὸς καὶ ὀφθαλμοὺς λίαν διεσταλμένους, ὡς ἂν εἰ εἶχεν ἀπολιθωθῇ.

Ἀλλ' ὁ Γαβιρὼν ὑπέμνησεν αὐτῷ ταχέως ὅτι δὲν προσεκλήθη ἵνα ἵσταται ὡς ἀνδριάς.

— Ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκά σου; τὸν ἠρώτησε.

— Θὰ ἔλθῃ τώρα. Δὲν ἠξεύρω ἐὰν ἐκατάλαβε καλὰ τὴν κυρίαν Φραγκίσκην, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπῆγε νὰ ζητήσουν σχοινιά.

— Τώρα ποῦ εἶσ' ἐδῶ, περιμένομεν νὰ μᾶς βοηθήσῃς.

Μετά τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐνεφανίσθησαν ἡ ἄφωνος γυνὴ καὶ ἡ θυρωρὸς φέρουσαι τὰ ζητηθέντα σχοινία, ἐνῷ δὲ αἱ δύο γυναῖκες περιεποιοῦντο τὸν τραυματίαν, ὁ Γαβιρὼν καὶ ὁ θυρωρὸς ἥρπασαν τὸν Κολίβρην, καὶ ἐντὸς μικροῦ, μεθ' ὅλην τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ ἀντίστασιν, ἔδεσαν τοὺς μὲν πό-

δας ἄνω τῶν σφυρῶν, τὰς δὲ χεῖρας εἰς τὸν καρπόν.

Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν κατόπιν καὶ εἰς τὸν Λόρυ, τὸν ὁποῖον, μεθ' ὅλα τὰ λακτίσματα καὶ τὰ γρονθοκοπήματά του, ἔρριψαν χαμαὶ καὶ τὸν ἔδεσαν στερεῶς.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Γαβιρών, ἠμποροῦμεν ν' ἀναπνεύσωμεν καὶ νὰ φροντίσωμεν καὶ περὶ ἄλλων, ἀλλὰ πρῶτον ἂς σκεφθῶμεν περὶ τοῦ μᾶλλον κατεπείγοντος.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸν κόμητα.

Ὁ γέρων, ἀσυνήθη ἔχων ρώμην καὶ δύναμιν, δὲν ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ· ἀλλ' ἦτο ἐξησθενημένος καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὁμιλήσῃ, ἡ δὲ ἄφωνος γυνή, ἑρμηνεύουσα τὴν ἔκφρασιν τοῦ βλέμματος τοῦ κυρίου της, παρέστησε τῷ Γαβιρὼν ὅτι ἐπεθύμει νὰ κατακλίνωσιν αὐτὸν καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μετενεχθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν εἰς τὸν θυρωρόν· σὺ δέ, Νοαρώ, ἐξηκολούθησε, μένε ἐδῶ, διὰ νὰ προσέχῃς τοὺς αἰχμαλώτους καὶ μάζευσε τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔπεσαν ἀπὸ ταῖς τσέπαις αὐτοῦ ὅταν τὸν ἐδέναμεν . . . Ποῦ εἶσαι, νὰ ἀκόμη καὶ ἄλλα σκορπισμένα ἐπάνω εἰς τὸ χαλί.

— Δὲν ὑπῆγαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν ἀστυνόμον ; ἠρώτησεν ὁ Νοαρώ.

— Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ θὰ γείνῃ αὐτό· τώρα κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ προσκληθῇ ἰατρός· γνωρίζεις κἀνένα εἰς τὴν συνοικίαν ; ἠρώτησε τὸν θυρωρόν.

— Ναί, εἰς τὸν ἴδιον δρόμον ἀριθμὸς 42.

— Τρέξε γρήγορα νὰ τὸν φωνάξῃς, εἶπεν ἐπιτακτικῶς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ θυρωροῦ, καὶ νὰ ἔλθῃ ἀμέσως. Ἄ ! πρόσεξε καλὰ νὰ μὴν εἰπῇς τί συνέβη ἐδῶ.

Ὁ κόμης ἐμάντευσε τὴν ἰδέαν τοῦ Γαβιρών, διότι διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἐπεδοκίμασε τοὺς λόγους του.

Ἡ γυνὴ ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Γαβιρὼν καὶ ὁ θυρωρὸς ἐτοποθέτησαν τὸν τραυματίαν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς Φραγκίσκης, ἥτις ὑπεστήριζε τὴν κεφαλὴν τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ κυρίου, μετέφερον αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπερ συνείχετο τῇ αἰθούσῃ, ἐκεῖ δὲ μετὰ μεγίστης ὅσης προσοχῆς ἀπεκδύσαντες κατέκλιναν αὐτόν.

Σχεδὸν ἀμέσως ὁ κόμης ἠσθάνθη ἑαυτὸν καλλίτερον, ἡ ὁριζόντιος θέσις τῷ ἦτο καλὴ καὶ εἶχεν ἤδη προφέρει λέξεις τινάς, ὅτε ἀφίκετο ὁ ἰατρός.

— Ἰδέτε, τῷ εἶπεν ὁ Γαβιρὼν δείξας αὐτῷ τὸν τραυματίαν. Ὁ κύριος Πέτρος Ρουσὼ ἔγεινε πρὸ ὀλίγου θῦμα ἀποπείρας δολοφονίας, ἐξηκολούθησε, πληγωθεὶς δι' ἐγχειριδίου.

Ὁ ἰατρὸς πλησιάσας πρὸς τὴν κλίνην διέρρηξε τὸ καθημαγμένον ὑποκάμισον καὶ ἐξήτασε τὴν πληγήν.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐπανέλαβε.

— Διατί ; ἠρώτησεν ὁ Γαβιρών.

— Διότι δὲν μοῦ εἶπον περὶ τίνος πρόκειται καὶ δὲν ἔφερα τ' ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα.

— Ὁποιουδήποτε ἐργαλείου ἔχετε ἀνάγκην εὑρίσκεται ἐδῶ, κύριε. Παρατηρήσατε.

Καὶ ὁ Γαβιρὼν ἤνοιξε σκεῦος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ὁλόκληρον φαρμακεῖον καὶ ἐργαλεῖα χειρουργικῆς.

— Εὑρίσκομαι παρὰ συναδέλφῳ, διενοήθη ὁ ἰατρός.

— Ἰατρέ, ἐπανέλαβεν ὁ Γαβιρών, ὅ,τι ὑπάρχει ἐδῶ, εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Καὶ ἤρξατο καταμετρῶν τὴν πληγήν, πέριξ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἦτο πεπηγός.

— Ἡ λεπὶς παρεξέκλινεν, ἀπεκρίθη εἰς ἐρώτησιν τοῦ Γαβιρὼν διὰ τοῦ βλέμματος γενομένην· ἡ μάχαιρα, μὲ ὅλον τὸ βάθος τῆς πληγῆς, ἀπήντησεν εὐτυχῶς τὴν ὠμοπλάτην. Καθ' ὃν τρόπον ἐδόθη ἡ πληγὴ ὑπὸ χειρὸς ἀσφαλοῦς, ὁ σίδηρος ἔπρεπε νὰ διαπεράσῃ τὸν ἀριστερὸν πνεύμονα καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν καρδίαν, ὁπότε ὁ θάνατος θὰ ἐπήρχετο ἀκαριαῖος· φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ τραυματισθεὶς ἐκινήθη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτυπήθη, καὶ ἡ ἀπότομος αὕτη κίνησις τὸν ἔσωσε. Μείνατε ἥσυχοι, προσέθηκε, διότι οὐδὲν ὄργανον προσεβλήθη, καὶ ἡ πληγὴ δὲν ἔχει ἐπικίνδυνον χαρακτῆρα.

— Καλά ! ὑπέλαβεν ὁ Γαβιρών.

Ὁ κόμης ἐστέναξε βαθέως, ἡ δὲ ἄφωνος γυνὴ ἔπεσε γονυπετὴς αἴρουσα εἰς οὐρανὸν τὰς τρεμούσας αὐτῆς χεῖρας.

Ὁ ἰατρός, ἔχων πρόχειρα πάντα τὰ μέσα, ἔπλυνεν ἀμέσως τὴν πληγὴν καὶ ἐπέδεσεν αὐτήν.

— Τώρα ἀπέρχομαι, εἶπε περατώσας τὸ ἔργον του, καθόσον ἡ παρουσία μου δὲν εἶναι πλέον ἀναγκαία· ὁ τραυματίας ἀπώλεσε πολὺ αἷμα καὶ εἶναι λίαν ἀδύνατος, πρέπει δὲ νὰ τὸν ἀφήσωμεν ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγας ὥρας. Θὰ ἐπανέλθω τὸ ἑσπέρας, καὶ ἕως τότε, ἐπειδὴ θ' αὐξήσῃ ὁ πυρετός, ἐὰν ζητήσῃ νὰ πίῃ, τῷ δίδετε ἓν ἢ δύο κοχλιάρια ἐκ τοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἡτοίμασα.

Ὁ Γαβιρὼν συνώδευσε τὸν ἰατρὸν μέχρι τῆς θύρας.

— Ἐδῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ του προσεβλήθη ὁ κύριος Ρουσώ ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς ἀπερχόμενος.

— Ναί.

— Ποῖον ἄρα γε ἦτο τὸ ἐλατήριον τοῦ κακουργήματος ;

— Ἡ κλοπή.

— Γνωρίζει κἀνεὶς τὸν κλέπτην ;

— Εἶναι δύο.

— Ἄ ! καὶ διέφυγον ἄρα γε !

— Ὄχι, εἷς φίλος μου καὶ ἐγὼ καταφθάσαντες τοὺς ἠμποδίσαμεν νὰ διαπράξωσι τὴν δολοφονίαν, καὶ τοὺς συνελάβομεν.

— Ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι ;

— Ἐδῶ εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγεινε τὸ ἔγκλημα, δεδεμένοι χειροπόδαρα καὶ φυλασσόμενοι χάριν προφυλάξεως.

— Δὲν ἐστείλατε νὰ φωνάξουν τὸν ἀστυνόμον ;

— Ὄχι ἀκόμη.

— Ἀλλ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμετε.

— Ἀργότερα θὰ τὸν φωνάξωμεν.

— Τί περιμένετε ;

— Τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Ρουσώ.

— Τὸ θῦμα δὲν θὰ θέλῃ τίποτε ἄλλο ἢ νὰ παραδοθῶσιν οἱ κακοῦργοι εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Βεβαίως, κύριε, ἀλλὰ διὰ λόγους ὑψίστου συμφέροντος νομίζω καλὸν νὰ μὴ σπεύσωμεν εἰς διάδοσιν τοῦ πράγματος. Σᾶς εἶπον ὅτι περιμένω τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου Ρουσὼ καὶ πρὸ αὐτῆς δὲν δύναμαι νὰ κάμω τίποτε. Σᾶς συνώδευσα, ἰατρέ, διὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ εἴπητε τίποτε, τοὐλάχιστον μέχρις αὔριον, διατί προσεκλήθητε εἰς τοῦ κυρίου Ρουσώ ;

— Τὸ θέλετε ;

— Ναί, ἰατρέ.

— Θὰ σιωπήσω.

— Εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρετίσθησαν, ὁ Γαβιρὼν ἔκλεισεν αὖθις τὴν θύραν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος, εἶδε τὸ ἀβάκιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν εἰς τὴν ἄφωνον γυναῖκα, ἵν' ἀναγγείλῃ εἰς τὸν κύριόν της τοὺς πρὸς αὐτὸν προσερχομένους.

— Ὦ ! ὑπέλαβεν, ἀφοῦ ἀνέγνω ὅ,τι ὁ Λόρυ εἶχε γράψει ἐπὶ τοῦ ἀβακίου.

Εἶτα τὸ βλέμμα του ἀπήστραψεν, αὐτὸς ἐμειδίασε παράδοξον μειδίαμα.

Πλησίον τοῦ ἀβακίου ὑπῆρχε σπόγγος, τοῦτον δὲ λαβὼν ὁ Γαβιρὼν ἔσβυσε τὰ γεγραμμένα, μεθ' ὃ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος, ἔνθα ὁ Νοαρὼ ἐφρούρει τοὺς κακούργους κρατῶν τὸ ρεβόλβερ.

Τοὺς κακούργους προσέβλεψεν ἀγρίως ὁ Γαβιρών, εἶχον δὲ ἤδη στρεφόμενοι καὶ ἕρποντες πλησιάσει ἀλλήλους ὅπως δυνηθῶσι ν' ἀνταλλάξωσι χαμηλῇ τῇ φωνῇ λέξεις τινάς.

— Λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ Νοαρώ.

— Εἶναι εἰς ἄκρον ἀδύνατος.

— Τί ; εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ἡ πληγὴ διὰ τώρα δὲν φαίνεται ἐπικίνδυνος, ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρών.

— Ποία εὐτυχία ! ἀνέκραξεν ὁ Νοαρώ, οὗτινος ἐφαιδρύνθη τὸ μέτωπον.

Καὶ ἔδειξε τῷ Γαβιρὼν τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἅτινα συλλέξας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτά, εἶπε· δὲν ἠθέλησα νὰ ἐρευνήσω τὸν κλέπτην, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχει γεμάταις ταῖς τσέπαις του.

— Μεῖνε ἥσυχος, Νοαρώ, θὰ τὰς ἀδειάσωμεν πρὶν τὸν πάρουν ἀπ' ἐδῶ.

— Ἐπῆρα ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐπιστολήν.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ Γαβιρών.

Ἡ ἐπιστολὴ εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ περικαλύμματος αὐτῆς, λαβὼν δ' ἀμφότερα ὁ Γαβιρὼν ἐξήτασεν αὐτὰ μετὰ προσοχῆς. Ἔχουσι πολὺ καλὰ γραμμένην τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Ρουσώ, καὶ ἡ ἐπιστολὴ διὰ νὰ ἦναι τόσον δυσανάγνωστος, ἐγράφη τοιουτοτρόπως ἐπίτηδες, διενοήθη. Ἔπρεπε ν' ἀποσχολήσουν τὸ θῦμα, ν' ἀποστρέψωσι τὴν προσοχὴν αὐτοῦ δι' οἱουδήποτε τρόπου, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸν κτυπήσωσι, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἔκαμαν αὐτό. Καὶ ἔστρεψε τὸ φύλλον ἵνα ἴδῃ τὴν ὑπογραφήν.

[Ἕπεται συνέχεια].

Π.

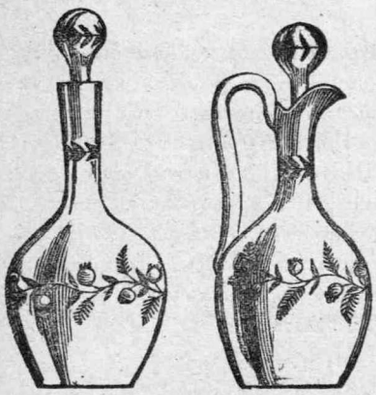

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ **ΤΟ ΛΟΥΒΡ**

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαβυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὑρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑελουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίζῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὡραῖα σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε προτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἔφθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαύλεις.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὡρισμέναι.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἅπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἕκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδετονδρ. 3, 50, χρυσόδ. 4. 50,

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετριωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς 'Αθῆναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	ἀν.	7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθῆναι	»	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ.	8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.03	12.50	3.00	—		ἀν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.	10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	ἄφ.	12.56	—	5.08	7.25		ἀν.	—	8.55	5.24	6.40π
	ἀν.	12.59	6,00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ.	2.02	7.10	6.00	—		ἀν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ.	3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν.	9.29	1.08	—	6.25
	ἀν.	4.15	7.15π	4.45μ	—	'Ακράτα	ἄφ.	10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ.	6.18	9.45	7.40	—		ἀν.	10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν.	6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ.	8.10	11.40	8.55	—		ἀν.	1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν.	6.30π	11.55	—	5.00	'Αθῆναι	ἄφ.	4.30	7.05	—	3.20
'Ολύμπια	ἄφ.	7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	**Ναύπλιον**	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

9

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια.—Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

'Αθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — 'Αθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ

Πλατεῖα Ὁμονοίας,

Εὑρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΙΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθῆναι, Ὁδὸς 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

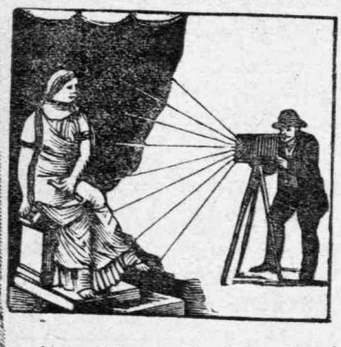

ΟΛΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΕΙΣΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ! ΟΧΙ, ΔΙΑΤΙ!

Ἐνῷ δύνασθε εἰς ὀλίγα λεπτὰ καὶ ἄνευ σπουδῆς ἢ διδασκάλου ἀλλὰ μόνον διὰ μιᾶς συντόμου ὁδηγίας νὰ γίνετε, προμηθευόμενοι μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν (L'AMATEUR PHOTOGRAPHE) μὲ μόνον δρ. **25** μετὰ τῆς ὁδηγίας, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ μεγάλης εὐκολίας καὶ ἐπιτυχίας νὰ φωτογραφῆτε πρόσωπα, τοποθεσίας κλ. μεγέθους (VICTORIA 9 x 12).

Αἱ ἄνω μηχαναὶ εἶναι στερεώταται καὶ κομψαί, δύνανται δὲ νὰ τὰς μεταχειρίζονται παῖδες καὶ δεσποινίδες πάσης ἡλικίας.

ΘΑΥΜΑ ΕΥΘΥΝΙΑΣ ΜΕ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ 25. Τεφτνὴ διοικήσεως.

Ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀντὶ δραχ. 26 ἐλεύθεραι ἐξόδων ἀποστολῆς κλ. Εἰς δὲ Τουρκίαν, Ρουμανίαν, Αἴγυπτον κλ. ἀντὶ φρ. χρ. 30 ἐλεύθεραι ἐξόδων.

Διεύθυνσις **L'AMATEUR PHOTOGRAPHE**

(3) 'Αριθ. 16 Ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 16. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου 'Αλεξάνδρου Δουμᾶ, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ 'Επανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διῃρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν 'Αθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίννης», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, 10